

En kommentar i Val d'Aosta

Under sin sommerferie i Val d'Aosta mødtes pave Benedikt XVI med biskoppen og en del af præsterne i bispedømmet Aosta. Ud over at holde en improviseret tale uden manuskript besvarede paven frit fra leveren spørgsmål fra præsterne om aktuelle spørgsmål. I denne artikel gengives hans svar på et spørgsmål om fraskilte gengiftes adgang til at modtage kommunionen (nadveren)¹

Af pave Benedikt XVI ²

Vi ved alle, at det er et særdeles pinefuldt problem for mennesker, som lever i situationer, i hvilke de er udelukket fra det eukaristiske fællesskab – og naturligvis er det også et problem for de præster, som ønsker at hjælpe sådanne mennesker til at elske Kirken og elske Kristus. Det *er* et problem.

Ingen af os har en fiks og færdig opskrift – også fordi situationer altid er forskellige. Jeg vil sige, at de, som blev gift i Kirken, fordi det nu var en tradition, men som ikke virkelig var troende, og som senere befinder sig i et nyt og ugyldigt ægteskab og efterfølgende konverterer, opdager troen og føler sig udelukket fra sakramentet – de er i en særlig pinefuld situation.

Det er virkelig årsag til stor lidelse, og da jeg var præfekt for Troslærekongregationen, indbød jeg forskellige bispekonferencer og eksperter til at studere det problem, at et sakramente bliver fejret uden tro. Om et moment af ugyldighed faktisk kunne konstateres her, fordi sakramentet manglede en fundamental dimension, tør jeg ikke sige. Personligt tænkte jeg, at noget sådant kunne være tilfældet, men ud fra de diskussioner, vi havde, blev det klart for mig, at det er et særdeles kompliceret problem, og at det burde studeres nærmere. Men i betragtning af disse menneskers pinefulde situation, er det noget, som *skal* studeres nærmere.

Jeg skal ikke forsøge at givet et svar nu, men under alle omstændigheder er to aspekter vigtige.

Det første er, at selv om disse mennesker ikke kan gå til den sakramentale kommunion, så er de ikke udelukket fra Kirkens kærlighed og fra Kristi kærlighed. En eukaristisk fejring uden umiddelbar sakramental kommunion er naturligvis ikke fuldstændig; den mangler en væsentlig dimension. Ikke desto mindre er det også sandt, at dét at deltage i Eukaristien uden eukaristisk kommunion

---

¹ Formuleringen af det stillede spørgsmål er ikke oplyst

² Oversat af Erling Tiedemann på grundlag af pressebureauet Zenits meddelelse

heller ikke bare er ingenting; det betyder stadig, at man er inddraget i mysteriet om Kristi kors og opstandelse. Der er stadig tale om at deltage i det store sakramente i dets spirituelle og pneumatisk³ dimension, selv om det i streng forstand ikke er en sakramental deltagelse.

Og eftersom det er Kristi lidelses sakramente, favner hans lidelse også disse mennesker på en særlig måde og kommunikerer med dem på en anden og anderledes måde, så at de kan føle sig omsluttet af den korsfæstede herre, som faldt på jorden og døde og led for dem og med dem. Derfor må de hjælpes til at forstå, at selv en om fundamental dimension ulykkeligvis er fraværende, så er de ikke udelukket fra Eukaristiens store mysterium eller fra Kristi kærlighed, som er nærværende i det.

Det står for mig som noget vigtigt – ganske som er vigtigt, at sognepræsten og sognemenigheden får disse mennesker til at indse, at de på den ene side må respektere uopløseligheden af sakramentet, og på den anden side, at vi elsker disse mennesker, som også lider for os. Yderligere må også vi lide med dem, fordi de bærer et vigtigt vidnesbyrd, og fordi vi ved, at i samme øjeblik man giver efter "af kærlighed", så krænker man sakramentet selv, og dets uopløselighed kommer til at fremstå som mindre og mindre sand.

Vi kender det problem, som ikke kun de protestantiske trossamfund, men også de ortodokse kirker har – de, som tit bliver fremholdt som en model for muligheden for at blive gift igen. Men kun det første ægteskab er sakramentalt. Også de ortodokse anerkender, at de andre ægteskaber ikke er sakramentale; de er reducerede og tilpassede ægteskaber i en bodfærdig situation; i en vis forstand kan parret gå til kommunion, men med den bevidsthed, at der er tale om noget, der tillades som en barmhjertighedsordning, som alligevel ikke ophæver det faktum, at deres ægteskab ikke er sakramentalt.

Et andet aspekt er, at man i Østkirkerne for disse ægteskabers vedkommende har tilladt muligheden for skilsmisse med stor uansvarlighed, og at princippet om uopløselighed – ægteskabets egentlige sakramentale karakter – har lidt alvorlig skade.

På den ene side står derfor det gode, som fællesskabet og sakramentet er, og som vi skal respektere, og på den anden side menneskers lidelse, som vi skal lindre.

Her skal vi for det andet fremføre den lære og også gøre den troværdig gennem vor egen måde at leve på, at lidelse i forskellige former er en nødvendig del af livet. Jeg vil kalde dette en ædel lidelse.

Endnu en gang er det nødvendigt at gøre det klart, at nydelse ikke er alt. Måtte kristentroen give os glæde, sådan som kærlighed giver glæde. Men kærlighed er altid en given afkald på sig selv. Herren har selv givet os opskriften på, hvad kærlighed er: den, som mister sig selv, finder sig selv, og den som skåner og redder sig selv, er tabt.

Der er altid tale om en "Exodus", som derfor er pinefuld. Sand glæde er noget andet en nydelse; glæde vokser og fortsætter med at modnes gennem lidelse, i forening med Kristi kors. Det er alene her sand glæde ved troen bliver til – den, som heller ikke de er udelukket fra, der lærer at acceptere deres lidelse i en forening med Kristi lidelse.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

³ Pneumatisk: som har at gøre med Helligåndens virke